

ZERİ İ
POPULLİT

OPORTÜNİST
ÜÇ DÜNYA TEORİSİ'NİN
ELEŞTİRİSİ

DEVİRİMİN
TEORİ VE PRATIĞI

DEVİRİMCİ
PROLETARYA

yayınları

DEVİRİMCİ PROLETARYA YAYINLARI—1

BASKI: ÖZKAN OFSET

DİZGİ: OFSETSAN

YÖNETİM YERİ: Biçkiyurdu Sok. No.6 Kat 5

Cağaloğlu / İstanbul

SORUMLU YÖNETMEN Ali Rıza ekiz

ZERĬ I
POPULLIT

DEVRI MIN
TEORI VE PRATIČI

ÖNSÖZ

Bugün uluslararası bir olgu haline gelen yeni oportünist akım, uluslararası komünist hareketin önünde önemli bir tehlike oluşturmaktadır. "Üç dünya" teorisi, bugünkü uluslararası durumun tahlilinde düşülen önemsiz bazı yanlışları içeren bir teori değildir. Tam tersine bu teori, M-L temel ilke ve sonuçlarını inkâr eden, kendi içinde "tutarlılığı" olan oportünist bir teori-dir. Lenin'in Emperyalizm ve Proleter devrimleri çağı tahlilleri-nin geçerliliğini yitirdiği anlayışı üzerine kuruludur. Kautsky oportünizminin, Tito.Kruşçev, Brejnev revizyonizminin doğrudan bir devamı, değişik bir biçimde yeniden hortlamasıdır.

Bu oportünist teori, Leninist savaş ve barış, devlet ve devrim tezlerini inkâr etmektedir. Emperyalizmin savunuculuğu biçiminde kendini gösteren yeni oportünizm, Marksizm-Leninizmin özü olan proletarya ihtilâli ve proletarya diktatörlüğü teorilerini sözde savunuyor görünmesine karşılık pratikte bunları ayaklar altına almaktadır. Uluslararası yeni oportünizm devrimin gerçekleştirilmesi ve sürdürülmesinde M-L partinin yönetici rolünü, proletarya önderliğini; proleter enternasyonalizmini, milli sorun ve sömürgeler sorununun özünü unutturmaya çalışmakta; revizyonist, reformist, sosyal şöven tezleri Marksizm-Leninizm adı altında öne sürmekte, proletarya ve ezilen halkların devrim, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini baltalamaya çalışmaktadır.

Üç dünya tezi ile tanınan bu yeni tipteki, açık uluslararası sağ oportünizmin ülkemizdeki baş temsilcisi, "Aydınlık" ve "Halkın Sesi" dergilerinin öncülüğünü yaptığı sınıf işbirlikçisi sağcı çevredir. Bu oportünistler, üç dünya tezini sadakatle savunmakta ve mantıki sonuçlarına ulaştırmaya çalıştırmaktadırlar.

Üç dünya teorisi, uluslararası sağ oportünizmin ortak temelidir. Bu oportünist akımın bütün ülkelerdeki temsilcileri proletaryanın ve halkların bağımsızlık ve demokrasi, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinin ateşini söndürmeye çabalamaktadırlar.

Bazılarının göstermek istedikleri, bazılarının ise zannetkileri gibi oportünist olan "Aydınlık" ve "Halkın Sesi" nin yorumu değildir. Oportünist olan bizzat üç dünya teorisinin kendisidir.

Yüce Marksist-Leninist Enver Hoca Yoldaş AEP 7. Kongresinde, uluslararası sağ oportünizme karşı açık, M-L mücadele bayrağını yükseltmiş, bu oportünist teorinin eleştirisinin temelini en özlü şekilde ortaya koymuştur.

Çevirisini sunduğumuz AEP Merkez Komitesi organı Zeri i Popullit yazı kurulunun makalesi Enver Hoca Yoldaşın tezlerinin parlak bir şekilde açılması ve tekrarıdır.

Bugün yüce Marksist-Leninist Enver Hoca yoldaş önderliğindeki AEP'nin, uluslararası sağ oportünizme karşı açtığı mücadelenin büyük önemini kavramalı ve AEP'nin safında açık ve kesin bir şekilde yer almak bütün gerçek Marksist-Leninistlerin görevidir. Bir çok Marksist-Leninist partinin açıkça belirttikleri gibi günümüzde: "yüzdeyüz AEP'nin safında olmak gerçek komünistlerle, sahte komünistleri ayıran ateş hattıdır"

AEP Merkez Komitesi Organı Zeri i Popullit Yazı Kurulu'nun makalesi bütün dünyada olduğu gibi, ülkemiz devrimcilerinde derinden etkiliyecektir.

Ülkemizde, AEP 7. Kongresi ile birlikte büyük bir güç ve hız kazanan, uluslararası sağ oportünizme, açık ve sinsi uzantılarına karşı mücadele, çeşitli çevrelerin her türden engelleme çabalarına rağmen yeni, ileri bir aşamaya ulaşmıştır.

Önümüzdeki günlerde uluslararası sağ oportünizme karşı yürütülen proleter devrimci mücadele daha büyük yaygınlık ve derinlik kazanarak gelişmeye devam edecektir. Proleter devrimci gelişme yolunda olan bütün sağlam ve dürüst devrimciler, oportünizmle her türlü bağı cesaretle kopararak yüce marksist-leninist Enver Hoca Yoldaş önderliğindeki AEP'nin marksist-leninist safında açık bir şekilde yer alacaklardır.

DEVİRİMCİ PROLETARYA

**ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ OR-
GANI ZERİ İ POPULLİT GAZETESİ'NDE 7 TEMMUZ 1977'
de ve TİRAN RADYOSU'NDA 7/8/9 TEMMUZ 1977'de YA-
YINLANAN YAZI KURULUNUN MAKALESİ**

DEVİRİMİN TEORİ VE PRATİĞİ

Bugünkü uluslararası durumu ve onun içerdığı devrimci süreçleri tahlil ederek, AEP 7 Kongresi'nde Enver Hoca Yoldaş şunları açıklamıştır: Dünya, devrim ve milli kurtuluş davasının sadece bir özlem ve gelecekteki bir olay değil, bugünden çözümü gündeme gelmiş bir mesele halini aldığı bir aşamada bulunmaktadır. (Enver Hoca, 7. Kongre Raporu, S. 154)

Bu önemli, ilkeli tez, emperyalizmin Leninist tahliline, Lenin'in bugünkü tarihi çağın özü hakkındaki tesbitine dayanmakta, proletaryanın kendisini ve bütün insanlığı insanın insan tarafından her türlü sömürsünden, kapitalist sistemden kurtarma tarihi görevinden ilham almaktadır. O, zamanımızın büyük gelişmelerinin somut bir Marksist-Leninist tahlilinden yola çıkmaktadır. Partinin 7. Kongresinin bu tezi devrimin Marksist-Leninist stratejisinin bu günkü şartlarda yeniden doğrulanmasıdır.

Emperyalizm üzerine dahiyane eserinde Lenin, "emperyalizmin çöken ve çürüyen kapitalizm ve kapitalizmin son aşaması ve proletaryanın sosyal devriminin arifesi" olduğu sonucuna varmıştır. Emperyalizmin özelliği olan olguları tahlil ederken, o, şunları yazıyordu: "Bütün bunlar, kapitalizmin gelişmesinin bugün eriştiği aşamayı, sosyalist proleter devrim çağı haline getirmiştir. Bu çağ başlamıştır ve objektif şartlardan dolayı sosyalist devrimin muhtevasını teşkil eden, ekonomik ve siyasi tedbirleri gerçekleştirmek amacıyla, proletaryanın bir an evvel ve her yönden hazırlanmasını yaşadığımız çağın gündemine sokmuştur." (Lenin, Eserler Cilt 24 S. 506)

Lenin, mevcut çağın tesbitinde sınıf kıstasından yola çıkıyordu. O, çağın esas muhtevasını, onun gelişmesinin esas yönünü ve çağın tarihi şartlarının esas özelliklerini tesbit ederek, hangi sınıfın bu çağın merkezinde bulunduğunu gözönüne almanın önemli olduğunu söylüyordu. Yeni çağın temel muhtevasını emperyalizm ve proleter devrimleri çağı diye tesbit eden Lenin, kapitalist baskı ve sömürü toplumunu devrimci yolla devirecek ve yeni toplumu, sınıfsız komünist toplumu inşa edecek proletaryanın tarihi göreviyle ilgili Marx'ın öğretilerine tutarlılıkla sadık kalıyordu.

Marx ve Engels'in "Komünist Manifestosu" ve onların "Bütün dünya işçileri birleşin." çağrısı, insan toplumunun temel çelişmesini emek-sermaye arasında olduğunu ve proletaryanın onu devrimle çözmekle görevlendirildiğini ilan etmiştir. Emperyalizm tahlilinde Lenin, kapitalist toplumda çelişmelerin doruğuna ulaştığını ve dünyanın proleter devrimler ve sosyalizmin zaferi dönemine girdiğini göstermiştir. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi Marx ve Engels'in dahiyane görüşlerini pratikte doğrulamıştır. Lenin'in

ölümünden sonra da uluslararası komünist hareket onun bugünkü çağ hakkındaki öğretilerine ve onun devrimci stratejisine kararlılıkla sarılmıştır. Sosyalist devrimin bir dizi diğer ülkede zafer kazanması, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olarak, bugünkü çağ hakkındaki Leninist tezin, bugünkü insan toplumunun gelişmesinin temel kanununu yansıttığını doğrulamıştır. Sömürgeci sistemin yıkılması, Asya, Afrika ülkelerinin ezici çoğunluğunun siyasi bağımsızlığını kazanması, Lenin'in çağımız ve devrim konusundaki teorisinin yeniden doğrulanmasıdır. Sovyetler Birliği'nin ve bazı eski sosyalist ülkelerin Marksizm-Leninizme ve devrim öğretilerine ihaneti, bugünkü çağın niteliği hakkındaki Leninist tezin hiç bir yanını değiştirmektedir. Çünkü bu ihanet, sosyalizmin kapitalizm üzerinde dünya çapında kaçınılmaz zaferi yolundaki bir zikzaktan başka bir şey değildir.

AEP, bu Marksist-Leninist sonuçları tutarlılıkla savunmuş ve savunmaktadır. Enver Hoca Yoldaş şöyle demiştir: "Çağımızın, kapitalizmden sosyalizme geçiş, iki zıt sosyal sistemin mücadelesi, proleter ve milli kurtuluş devrimleri, emperyalizmin yıkılması ve sömürgeci sistemin tasfiye edilmesi, sosyalizmin ve komünizmin dünya çapında zafere ulaşması yolundaki temel nitelikleri her geçen gün daha fazla derinleşmekte ve açığa çıkmaktadır." (Enver Hoca, AEP 5. Kongresine Rapor S.5)

II

Mevcut çağın ve devrimci stratejinin tespitini Marksist-Leninistler her zaman bu çağın özellikleri olan büyük sosyal çelişmelere dayandırmışlardır. Bu çelişmeler nelerdir? Rusya'da sosyalist devrimin zafere ulaşmasından sonra, Lenin ve Stalin şu dört çelişmeden söz etmişlerdir: İki zıt sistem, kapitalist ve sosyalist sistemler arasındaki çelişme; kapitalist

lkelerde emek ve sermaye arasındaki elime, ezilen halklar ve milletlerle emperyalistler arasındaki elime; emperyalist devletler arasındaki elime. Çağımızda, dünya devriminin büyük sürecini oluşturan, bugünkü devrimci hareketlerin gelişmesinin objektif temelini oluşturan işte bu elimelerdir. Günümüzdeki gelişmelerin hepsi de Lenin'in zamanından bu yana bu elimelerin yumuamadığını, yok olmadığını tersine şimdiye kadar görülmedik derecede keskinletiğini ve açıkca belirginletiğini doğrulamaktadır. Bu sebeple, bu elimelerin tanınlanması ve kabul edilmesi doğru bir devrimci stratejiyi tespit etmek için temel teşkil eder. Aksi taktirde, her türden revizyonistler ve oportünistlerin yaptıkları gibi bu elimelerin inkâr edilmesi, onların gizlenmesi, u veya bu elimenin reddedilmesi, onların gerçek muhtevasının çarpıtılması, devrimci harekette karışıklık ve kafa bulandıran faaliyete yol açar ve çarpıtılmış ve sahte devrimci bir stratejinin ve taktiklerin inşası ve vaaz edilmesi için bir temel teşkil eder. u anda, dünyanın sözde birinci, ikinci ve üçüncü dünya diye bölünmesinden, bloksuz dünyadan, gelişmekte olan ülkeler ve kuzey ve güney dünyasından çokça bahsedilmektedir. Bu ayrımı destekleyen herkes teorisini, sözde bugünkü uluslararası durumun gerçek şartlarına cevap veren en doğru strateji olarak sunmaya çalışmaktadır. Fakat, Enver Hoca Yoldaın 7. Kongrede belirttiği gibi, bugün dünyada faaliyet gösteren çeşitli siyasi gler adına yapılan bütün bu adlandırmalar, bu siyasi glerin sınıf niteliğini, çağımızın temel elimelerini, bugün ulusal ve uluslararası çapta hakim olan kilit meseleyi, bir yandan burjuva emperyalist dünya ile öte yandan sosyalizm, dünya proletaryası ve onun tabii müttefikleri arasındaki amansız mücadeleyi gizlemektedirler.

Marksist-Leninistler dünyadan ve çeşitli ülkelerden bahsederken, bunları adlandırırken diyalektik

ve tarihi materyalizm ilkelerinden yola çıkarlar. Onlar, herşeyden önce, çeşitli ülkelerdeki sosyo-ekonomik düzenden, proleter sınıf kıstasından hareket ederler. Bu amaçla, bu açıdan yola çıkarak Lenin 1921 yılında, yani dünyada sadece bir tek sosyalist ülke Sovyet Rusya varken şöyle yazıyordu: "Bugün iki dünya vardır. Keşmekeş içinde bulunan ve asla geri çekilmeyecek olan eski dünya, yani kapitalizm ve büyüyen ve hâlâ çok zayıf olan ve fakat büyüyecek, çünkü önüne geçilemeyecek olan yeni dünya." (Lenin, Eserler Cilt 33 s. 153-154) Öte yandan bizzat Stalin 1919 yılında yayınlanan "İki Kamp" adlı ünlü eserinde şöyle belirtiyordu: "'Dünya, emperyalist kamp ve sosyalist kamp olmak üzere iki ayrı kampa kesin olarak bölünmüştür. Bu iki kamp arasındaki mücadele, zamanımızda hayatın eksenini oluşturmaktadır. Bu mücadele eski ve yeni dünyanın taraftarlarının, bugünkü iç ve dış siyasetlerini belirler.'" (Stalin, Eserler, Cilt 4 s. 226) Partimiz bugün de, Leninizm nasıl canlı ve gerçek ise, Lenin ve Stalin'in dediği gibi sosyalist dünyadan söz etmek gerektiği şeklindeki Leninist kıstasında aynı şekilde canlı ve gerçek olduğu görüşündedir. Sovyetler Birliği'nde ve diğer bazı eski sosyalist ülkelerde, kapitalizmin geri gelmesinden, yani sosyalist kampın dağılmasından yola çıkarak, sosyalizmin varlığını kafalarından silen, "bloksuz dünya" "üç dünya" vs. teorisyenlerinin tesbiti dayanak-sızdır. Bu tesbit, Marksist-Leninist öğretilerin ve sınıf kıstasının tamamen zıttıdır.

Revizyonist ihanet, Sovyetler Birliğinin ve bir dizi eski sosyalist ülkenin kapitalizme dönmesi, modern revizyonizmin uluslararası komünist ve işçi hareketinde yayılması ve onun bölücülüğü devrim ve sosyalizm davasına ağır bir darbe olmuştur. Fakat bu, sosyalizmin sistem olarak tasfiye olduğu ve dünyanın iki zıt sisteme bölünmesi kıstasının değişmesi gerektiği ve bugün sosyalizm ve kapitalizm arasında mücadelenin

varolmadığı anlamına gelmemektedir. Sosyalizm, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti gibi Marksizm-Leninizm'e sadık kalan gerçek sosyalist ülkelerde varolmakta, ileriye doğru gitmektedir. Başka bir deyişle sosyalist sistem, kapitalist sisteme karşı çıkan bir sistem olarak objektif bir şekilde varolmakta, böylelikle onunla kapitalizm arasındaki ölüm kalım mücadelesi şeklindeki çelişme de varolmaktadır. Sözde üç dünya teorisi, sosyal sistem olarak sosyalizmi inkar ederek, uluslararası proletaryanın en büyük tarihi zaferini ve çağımızın temel çelişmesi olan sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişmeyi inkâr etmektedir. Şurası açıktır ki, sosyalizmi inkâr eden böyle bir teori, Leninizme karşıdır. O, sosyalizmin inşa edildiği ülkelerde proletarya diktatörlüğünün zayıflamasına yol açmakta, dünya proletaryasına mücadele etmeme ve sosyalist devrime atılmama yolunda çağrıda bulunmaktadır. Bu da şaşılacak bir şey değildir; durumu değerlendirirken proleter sınıf kıstasından kopma, devrim ve proletaryanın menfaatlerine ters olan sonuçlara yol açmaktadır.

Lenin, büyük ve tutarlı bir Marksist olarak sık sık kendi eserlerinde kapitalist dünyayı ve onun içindeki güçlerin ilişkilerini tahlil etmiştir. Lenin bunu, proletaryanın önünde duran görevlerini, komünist partilerin ve ilk sosyalist ülkenin görevlerini tesbit etmek ve devrimin gerçek müttefikleri ile düşmanlarını ortaya koymak için yapmıştır.

Lenin, 1920 yılındaki Komünist Enternasyonalin 2. Kongresindeki tezleri ve raporlarında bu yönde parlak bir örnek vermektedir. Lenin şunları belirtmiştir: "Şimdi devrimci partilerin pratiği ile, bu partilerin çok bilinçli, örgütlü, sömürülen kitlelere bağlı, çok kararlı olduklarını ve bu buhrandan başarıyla, zaferle taçlanmış bir devrim için yararlanabildiklerini göstermeliyiz. Komünist Enternasyonal'in bu kongresinde söz konusu bu gerçeği kanıtlamak için toplanmış

bulunuyoruz." (Lenin, Eserler Cilt 31 s. 250) Sözde üç dünya teorisi ise devrim için hiçbir görev ortaya koymamakta tam tersine bunu unutmaktadır. Üç dünya şemasında proletarya ile burjuvazi arasındaki temel çelişme söz konusu değildir. Bundan başka, aynı zamanda dünyanın bu şekilde bölünmesinde görünen şey, üç dünya diye adlandırdıkları şeyin sınıfsal olmayan bir şekilde görülmesi, sınıfların ve sınıf mücadelesinin inkâr edilmesi, dünya yüzünde bu teorinin kapsadığı ülkelerin, orada hakim olan rejimlerin ve onun içerisinde faaliyet gösteren çeşitli siyasi güçlerin tek bir bütün olarak ele alınmasıdır. Bunda ezilen halklar ve bu ülkelerdeki gerici ve emperyalist yanlısı güçler arasındaki çelişme inkâr edilmiştir.

Emperyalizmin sömürdüğü ülkelerde, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde özgürlüğe aşık halklar, özgürlük, bağımsızlık ve ulusal egemenlik için eski ve yeni sömürgecilğe karşı çetin bir mücadele yürütmektedirler. Bu, Marksist-Leninistlerin, gerçek sosyalist ülkelerin, dünya prolataryasının, bütün ilerici güçlerin kayıtsız şartsız desteğini kazanan doğru bir devrim ve kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadele, bir çok düşmana karşı emperyalist baskıya herşeyden önce de en büyük sömürücü ve uluslararası jandarmalar, bütün dünya halklarının en tehlikeli düşmanları olan iki süper devlete, yabancı emperyalistlere şu veya bu süper devlete, uluslararası tekellere binlerce ipe bağlı ve milli bağımsızlık ve özgürlüğün düşmanı olan ülkedeki gerici burjuvaziye karşı yabancı emperyalistlere dayanan ve halk devrimine karşı gerici burjuvaziyle birleşen feodalizmin belirgin kalıntılarına, bu üç düşmanın hakimiyetinin temsilcisi ve savunucusu olan gerici ve faşist rejimlere yöneltilmektedir ve başka türlü de olamaz.

Bu sebeple, emperyalizmin müttefikleri ve işbirlikçileri olan ülkedeki düşmanlarla, bu mücadeleyi engelleyen bütün etkenlerle aynı zamanda mücadele etmeden ve onlara darbe indirmeden, sadece dıştaki

emperyalist düşmanlara karşı mücadele etmek gerektiğini iddia etmek saçmadır. Bu güne kadar ülke içindeki düşmanlar, gericiler ve hainler, satılmış, gayri milli unsurların bulunmadığı hiçbir kurtuluş mücadelesi olmamış, hiç bir milli demokratik ve anti-emperyalist devrim yapılmamıştır. Sözde üç dünya teorisinin yaptığı gibi komprador burjuvazi dahil bütün burjuva tabakalar anti-emperyalist güç, emperyalizme karşı mücadeleyi ileriye doğru götüren bir temel ve etkenler olarak tanımlanamaz. Bu teoriyi izlemek, devrimci hareketi doğru yoldan saptırmak, devrimi yarı yolda bırakmak, onu diğer ülkelerdeki proleter devrimlerinden koparmak, bu ülkelerdeki halkların ve proletaryanın mücadelesini anti-Marksist ve revizyonist yola sokmak anlamına gelmektedir.

Marksizm-Leninizm bize her zaman, milli meseleyi devrim davasına bağlı olarak görmeyi öğretmektedir. Bu görüşten yola çıkarak Marksist-Leninistler, emperyalizme yönelen ve genel dünya proleter devrim davasına hizmet eden her hareketi desteklemektedirler. Lenin şunları belirtiyordu: "Biz komünistler olarak, sömürge ülkelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini, bu hareketler, sadece gerçekten devrimci olurlarsa, temsilcileri devrimci ruhla köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri eğitmemizi ve örgütlememizi engellemezlerse desteklemeliyiz. Ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa o zaman bu ülkelerdeki komünistler 2. Enternasyonalin kahramanlarının çıktığı reformcu burjuvaziye karşı mücadele etmelidirler." (Lenin, Eserler Cilt 31, S. 266–267)

Üçüncü dünya tezini savunanlar, Suudi Arabistan kralının veya İran Şahı'nın ABD'deki petrol tekelleriyle pazarlıklarını bile, onların Pentagon'la milyarlarca ve milyarlarca dolarlık silah alış verişlerini kurtuluş mücadelesi, dahası "emperyalizme karşı mücadelede esas güç" olarak ele almaktadırlar. Bu mantığa göre, petrol paralarını Wall Street ve City'nin bankalarına

akıtan petrol şeyhleri emperyalizme karşı bir militan ve emperyalist hakimiyete yönelen halk mücadelesinin destekleyicisidir; ve bu şeyhlerin gerici ve baskıcı rejimlerine silah satan Amerikan emperyalistleri, bu silahları emperyalistleri Arabistan, ve İran'ın altın kumlarından kovmak için mücadele eden yurtsever güçlere" vermektedirler.

Gerçekler, bugün anti-emperyalist ve demokratik kurtuluşçu devrimin ancak başında partisi bulunan, geniş köylü kitleleri ve diğer anti-emperyalist ve yurtsever güçlerle ittifak içindeki proletarya önderliğinde olursa tutarlılıkla yürütülebildiğini ve sonuna kadar götürülebildiğini göstermektedir. Lenin, daha 1905 yılında "İki Taktik" adlı kitabında emperyalizm şartlarında demokratik burjuva devrimlerin özelliğinin şu olduğunu derin kanıtlarla ispatladı: "Bu devrimleri ileriye doğru götürmekte en çok ilgisi bulunan güç, tereddüt eden ve kitlelerin devrimci atılımına karşı gerici feodal güçlerle birleşen burjuvazi değil, fakat demokratik burjuva devrimi, sosyalist devrime geçiş için bir ara aşama olarak ele alan proletaryadır." Zamanımızın milli kurtuluş hareketleri için de aynı şeyi söylemek gerekir. Stalin, Ekim Devriminden sonra" sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimi aşamasının ve bu ülkelerdeki proletaryanın uyanması aşamasının ve onun devrimde hegemonya aşamasının başladığını belirtiyordu. (Stalin, Eserler Cilt 10, s. 237-238)

Bu Leninist öğretiler, bugünkü şartlarda özel bir değer ve önem taşımaktadır. Bugün dünyada, Lenin'in dikkat çektiği iki eğilim güçlü bir şekilde derinleşmiştir ve faaliyet göstermektedir. Bir yandan milli sınırların kırılması eğilimi ve kapitalist tekellerin ekonomik ve siyasi hayatı uluslararası bir hale getirmesi ve öte yandan çeşitli ülkelerin milli bağımsızlık mücadelesinin güçlenmesi eğilimidir. Nitekim, birinci eğilime bağlı olarak sömürgelikten kurtulan birçok ülkede yerli

burjuvazi, çok uluslu şirketler, çeşitli ekonomik ve mali bütünleşmeler, vs. gibi çok çeşitli yeni sömürgeci biçimlerle yabancı emperyalist sermayeyle bağlarını korumakla kalmamakta, tersine gittikçe güçlendirmektedir. Ülkenin ekonomik ve siyasi hayatında kilit bir yer tutan ve gittikçe büyüyen bu burjuvazi, emperyalist yanlısı bir güç, devrim ve kurtuluş hareketinin düşmanıdır.

Eski sömürge ülkelerde, emperyalizme karşı milli bağımsızlığın güçlenmesi eğilimine gelince bu herşeyden önce bu ülkelerdeki proletaryanın büyümesine bağlıdır. Böylece anti-emperyalist ve demokratik devrimlerin geniş çaplı ve tutarlı bir şekilde gelişmesi ve proletaryanın bunlara önderlik etmesi ve bunun sonucu bunların daha yüksek bir düzeye, sosyalizm mücadelesi düzeyine çıkarılması için daha elverişli şartlar yaratılmaktadır.

Marksist-Leninistler, sözde üçüncü dünya ülkelerinin proletaryası ve halklarının coşkun kurtuluş, devrimci ve sosyalist istek ve taleplerini bu ülkelerin baskıcı komprador burjuvazisinin amaçları ve siyasetiyle karıştırmamaktadırlar. Onlar, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde halk saflarında devrimci mücadelelerini zafere doğru götürecek sağlam ilerici akımların varolduğunu bilmektedirler.

Gelişmekte olan bir dizi ülkede, iktidardaki emperyalist yanlısı, gerici ve faşist kuvvetleri ile gerçek anti-emperyalist ve devrimci güçler arasında her hangi bir ayırım yapmaksızın, üç dünya teorisinin destekleyicilerinin yaptığı gibi sözde üç dünyanın emperyalizme karşı mücadelenin ve devrimin esas gücü olduğu konusunda genel terimlerle konuşmak, Marksizm-Leninizmin öğretilerinden gözle görülen bir ayrılış ve devrimci güçler arasında karışıklığa ve örgütsüzlüğe yol açan tipik oportünist bakışlar vazetmek demektir. Gerçekte, üç dünya teorisine göre, bu ülkelerin halkları, örneğin Brezilya'da Geisel'in kanlı faşist dikta-

törlüğüne ve Şili'de Pinochet, Endonezya'da Suharto, İran Şahı ve Ürdün Kralına vb. karşı savaşmamalıdır- lar, çünkü onlar, "dünya tarihinin tekerleğini ileriye götüren" "devrimci itici güç" ün bir parçasıdırlar. Gerçeğin aksine bu teoriye göre, halklar ve devrimci- ler üçüncü dünyanın gerici kuvvetleri ve rejimleriyle birleşmeli ve onları desteklemeli, esas anlamda devrim- den vazgeçmelidirler.

Birleşik Devletler Emperyalizmi, diğer kapitalist devletler ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi sözde üçüncü dünya ülkelerinde hakim olan sınıfları binlerce iple ken- dilerine bağlamışlardır. Yabancı tekellere bağımlı ve kendi halkları üzerinde hakimiyetlerini uzatmak is- teyen bu sınıflar, şüphesiz Birleşik Devletler Emper- yalizmi ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi üzerinde bas- kı uygulamayı ve onların kendi iç meselelerine müdaha- lesini durdurmayı amaçlayan, sözde bağımsız devlet- lerin bir demokratik blok oluşturdıkları izlenimini vermeye çalışmaktadırlar.

Lenin, komünist partilerine ısrarla şunları söyledi, "Emperyalist devletler tarafından, siyasi olarak bağımsız devletler oluşturma maskesi altında sistemli bir şekilde kullanılan yalanların, gerçekte hem ekono- mik açıdan ve hem de askeri açıdan tamamen kendi- lerine bağımlı devletler yaratmak olduğunu, bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin geniş çalışan halk yığınlarına devamlı teşhir etmek ve açıklamak gereklidir." (Lenin, Eserler Cilt 31 s. 159) AEP, Le- nin'in bu öğretilerine her zaman sadık kalmıştır.

AEP 7. Kongresinde Enver Hoca Yoldaş şunları belirtti: "Çeşitli hükümetler ve devletlerin izledikleri siyasetlerin değerlendirilmesine gelince; Marksistler, sınıf kıstasından, bu hükümetler ve devletlerin emper- yalizme, sosyal emperyalizme, kendi halkına ve gerici- liğe karşı aldıkları tavırlarından yola çıkmaktadırlar.

Bu öğretiler ışığında, devrimci hareket ve prole- tarya stratejisini ve taktiğini kurmakta, emperyalizme,

burjuvaziye ve gericiliğe karşı mücadelede gerçek müttefiklerini bulmakta ve onlarla birleşmektedir. Üçüncü dünya, bloksuz ülkeler, veya gelişmekte olan ülkeler terimleri, milli ve sosyal kurtuluş için savaşılan geniş kitlelerde süper devletlerin tehdidinden korunacak sözde bir sığınığın bulunduğu şeklinde hayal yaratmaktadır. Bu terimler, şu veya bu şekilde iki süper devlete ve eski sömürgeci metropollere siyasi, ideolojik ve ekonomik bakımdan bağlı ve bağımlı olan bu ülkelerin çoğunda mevcut gerçek durumu gizlemektedir." (Enver Hoca, AEP 7. Kongre Raporu, s. 204)

Bugünkü sözde üçüncü dünya, bloksuzlar vb. hakkındaki teoriler devrimi engellemeyi, kapitalizmi, hegemonyasını uygulamayı engellemeyerek, fakat halklara daha kabul edilebilir hakimiyet biçimlerinin bazılarını uygulayacak bir şekli, savunmayı amaçlamaktadır. Sözde üçüncü dünya ve bloksuz dünya, adlandırılmalarındaki farklılıklara rağmen iki su damlası gibi birbirlerine benzemektedir. Onlara aynı politika ve ideoloji tarafından yol gösterilmektedir, bir gurup ötekisiyle öylesine içiçe geçmiştir ki, hangi ülkelerin üçüncü dünya olduğunu ve onları bloksuzlardan neyin ayırdettiğini ve bloksuz dünyaya hangi ülkelerin dahil edildiği ve bunları üçüncü dünyadakilerden neyin ayırdettiğini çıkarmak zordur.

Gerek üçüncü dünya ülkelerinin, gerekse bloksuz ülkelerin bir çuvala sokulduğu sözde gelişmekte olan ülkelerin yeni guruplaşmasını yaratmak için çaba gösterilmektedir. Bu teorinin yazarları da, sınıf çelişkilerinin gizlemesi ve gelişmekte olan ülkelerin ekonomilerinin inşası için biraz "sadaka" vermesi şartıyla emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve diğer emperyalist devletlerin ayağına batacak hiçbir şey yapmayarak mevcut statükoyu savunmaktadırlar. Bu teorinin yazarlarına göre, büyük devletler bazı "fedakarlık" lar yapmalı, halklara biraz daha yaşamaları ve ayaklanmamaları için bir şeyler vermelidirler. Böylece onlar,

herkesin, zenginler ve yoksulların, sömüren ve sömürülenlerin yaşadığı, "savaşız", "silahlanmadan", "birlik içinde", "sınıf barışı içinde", Kruşçevci "bir arada yaşama"yla "yeni uluslararası bir düzen" şeklinde orta bir yol bulunabileceğini söylemektedirler.

Kesinlikle bu üç "buluş" aynı muhteva ve amaçları taşıdığı için, bloksuz ülkelerin "önderliğinin" üçüncü dünya ve gelişmekte olan ülkeler dünyasının tam bir uyum içinde olduğuna dikkat çekilmektedir. Aynı zamanda, teorileriyle, vaazlarıyla kitleleri, proletaryayı ve halkları aldatmakta ve onları devrimci mücadeleden saptırmaya çalışmaktadırlar.

Üç dünya teorisi iki zıt sosyal sistem, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişkiyi veya emek ile sermaye arasındaki büyük çelişmeyi hesaba katmamakta, hatta ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki büyük çelişmeyi sadece iki süper devlet ve hatta esas olarak onlardan biriyle çelişmeye indirgeyerek tahlil etmektedir. Bu "teori" ezilen halklar ve milletlerle, diğer emperyalist devletler arasındaki çelişmeyi tamamen inkar etmektedir. Dahası, üç dünya teorisinin taraftarları üçüncü dünyanın bu emperyalist ülkelerle ve ABD emperyalistleriyle Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı ittifak için çağrıda bulunmaktadır.

Sözde, bugünkü ortamda II. Dünya savaşından sonra varolan, ABD emperyalizminin yenilmez bir şekilde hakim olduğu emperyalist kampın, çeşitli emperyalistlerin eşitsiz gelişmesi sonucu dağılması ve varlığını yitirmesi dünyanın üç dünyaya bölündüğünü haklı göstermeye çalışanların kanıtlarından biridir. Bu teorinin destekleyicileri bugün tek bir emperyalist dünyadan bahsedilemeyeceğini iddia etmektedirler. Çünkü bir yandan Batı emperyalistleri ABD'li hükümdarlarına karşı gelmekte ve diğer yandan ise iki emperyalist süper devlet —ABD ve Sovyetler Birliği— arasında şiddetli ve gittikçe artan bir rekabet söz konusu olmaktadır.

Emperyalizm aşamasında, çeşitli kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi sonucunda; emperyalistler arası çelişmeler sürekli varolmakta ve derinleşmekte, durumlara ve şartlara göre emperyalistler arası ittifaklar, bloklar ve guruplaşmalar vs. yaratılmakta ve bozulmaktadır, bu Marksizm-Leninizmin ABC sıdır. Lenin, emperyalizmin kapitalizmin son aşaması olarak her geçen gün çürümeye doğru ilerlediğini gösteren, emperyalizmin bu tipik olgusunu objektif bir kanun olarak geniş bir şekilde ispatlamıştır, fakat bu, sözkonusu çelişkiler sonucu, sosyal sistem olarak emperyalist dünyanın varlığının yokolduğu ve çeşitli dünyalara bölündüğü, şu veya bu emperyalizmin sosyo - ekonomik niteliklerinin değiştiği anlamına mı gelmektedir? Asla. Bugünkü olgular emperyalist dünyanın dağıldığından değil, fakat bugün iki büyük emperyalist blok; bir yanda, bu emperyalistlerarası organizmaların aletleri olan NATO, Avrupa Ortak Pazarı vb. araçlara sahip, başında ABD emperyalizminin bulunduğu Batı Emperyalist blok ve diğer yanda ise yayılmacı, hegemonyacı ve savaş kışkırtıcısı politikalarının aletleri VARŞOVA PAKTI, COMECON gibi araçlara sahip Sovyet Sosyal Emperyalizminin hâkimiyetindeki doğu bloku tarafından karakterize edilen tek bir dünya emperyalist sisteminden söz etmektedir.

"Üç dünya" şemasında, sözde ikinci dünya, iki süper devletten veya "üçüncü dünyaya" dahil edilen çeşitli ülkelerden sosyal düzen bakımından özde hiçbir farkı olmayan kapitalist ve revizyonist emperyalist ülkeleri kapsar. Gerçekten bu "dünyanın" iki süper devlet ile belirgin çelişmeleri vardır, fakat bunlar bizzat iki süper devlet arasındaki çelişmeler gibi emperyalistler arası çelişmelerdir. Herşeyden önce bunlar Batı Alman, Japonya, İngiltere, Fransa, Kanada vb. gibi emperyalistlerin pazarlar için, nüfuz alanları için, sermaye ihraç bölgeleri için ve diğerlerinin zenginliklerini sömürmek için gerek bir süper devletle veya öteki-

siyle, gerekse birbirleri ile olan çelişmelerdir.

Şüphesiz bu çelişmeler emperyalist dünya sistemi zayıflatmakta ve proletarya ile halkların mücadelesinin yararına olmaktadır. Fakat çeşitli emperyalist devletlerle iki süper devlet arasındaki çelişmeleri emekçi kitleler ve halkların emperyalizme karşı giriştikleri mücadeleyle bir tutmak marksizme aykırıdır.

Sözde "ikinci dünya" ülkelerinin, başka bir deyişle, bu ülkelerde hakim olan büyük tekelci burjuvazinin iki süper devlete ve dünya emperyalizmine karşı mücadelede ezilen halklar ve milletlerin müttefikleri olmaları asla mümkün değildir. Tarih II. Dünya Savaşından sonra bu ülkelerin, Amerikan Emperyalizminin Kore, Vietnam, Ortadoğu, Afrika ve diğer ülkelerdeki saldırgan siyaset ve eğilimlerini desteklediklerini göstermiştir. Onlar, yeni sömürgeciliğin ve uluslararası ekonomik ilişkilerde eski eşit olmayan düzenin ateşli savunucularıydılar.

Sovyet Sosyal Emperyalizminin "ikinci dünyada" yer alan müttefikleri, Çekoslovakya'nın işgaline onunla birlikte katıldılar ve dünyanın çeşitli bölgelerinde onun yağmacı, yayılmacı politikalarının hararetle destekçileri oldular. Sözde "ikinci dünya" ülkeleri, iki süper devletin saldırgan ve yayılmacı ittifaklarının ana ekonomik ve askeri desteğini oluştururlar.

"Üç dünya" teorisinin destekçileri bu teorinin, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmada büyük imkanlar verdiğini iddia etmektedirler. Düşman kampındaki çelişkilerden yararlanılmalıdır, fakat hangi yolla ve hangi amaçla. İlke, devrimin, halkların ve onların özgürlüğünün, sosyalizm davasının yararına olacak bir şekilde bu çelişmeleri değerlendirmeye olmalıdır. İlke, düşman saflarındaki çelişmelerden yararlanmanın, devrimci hareketleri ve kurtuluş hareketlerini zayıflatmayıp tersine onları güçlendirmesi, düşmana karşı özellikle de baş düşmana karşı mücadelede, halk kitleleri içerisinde herhangi bir hayale yer vermeden, devrimci güçleri gittikçe daha aktif bir biçimde sefer-

ber etmesidir.

Emperyalistler arası çelişkilerin mutlaklaştırılması devrimle karşı-devrim arasındaki temel çelişmenin yeterince önemsenmemesi yalnızca düşman kampındaki çelişkilerden yararlanmayı stratejinin esası olarak kabul etmek ve asıl şeyi yani devrimci ruhun yükseltilmesi ve emekçi halkların devrimci hareketinin gelişmesini unutmak, devrimin hazırlanmasını ihmal etmek, bunlar bir bütün olarak alındığında, Marksist-Leninist öğretiyeye aykırı düşmektedirler. Sözde daha zayıf emperyalizmlerle daha güçlü olana karşı birliği öğütlemek çelişkilerden yararlanma perdesi altında diğer ülkeninkine karşı ülkenin burjuvazisinin yanında yer almak Marksizme aykırıdır. Lenin, düşman saflarındaki çelişkilerden yararlanma taktiğinin proleter bilincin genel seviyesini, devrimci ruhu, kitlelerin savaşma ve kazanma kapasitesini düşürmek değil yükseltmek için kullanılması gerektiğini önemle belirtmiştir. (Lenin, Eserler, Cilt 31, syf. 69–70)

AEP, bu ölmez Leninist öğretileri her zaman, devamlı olarak savunmaktadır. Enver Hoca Yoldaş'ın belirttiği gibi "Emperyalizmin ve modern revizyonizmin büyük bir kriz içinde bulunduğu şu anda onlara karşı mücadeleyi güçlendirmeli, düşmanlar arasındaki büyük çelişkilerden düzgün ve doğru bir şekilde sosyalist devletlerin ve devrimle ayağa kalkan halkların lehine yararlanmalı, onları aralıksız teşhir etmeli, emperyalistler ve revizyonistlerin gönülsüzce, tehlikeden kaçmak ve sonra intikam almak için bulundukları sözde itiraflarla yetinilmemeliyiz. Bunun için, her zaman çelikten birliğimizi korumalı ve saldırılarımızı aralıksız sürdürmeliyiz." (Raporlar ve söylevler 1970, 1971 syf. 460-461)

İki süper devletin baş destekçilerini oluşturan, çoğunlukla kapitalist ve yeni sömürgeci ülkeleri kapsayan ve sözde ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadelede "üçüncü dünyanın" mütte-

fiki sözde" ikinci Dünyadan" sözederken, üç dünya teorisinin karşı-devrimci ve sahte anti-emperyalist karakteri açıkca görülmektedir.

Ulusal bağımsızlığın korunması ve özellikle Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı mücadelenin çıkarları gereği tekелci burjuvaziye ve "ikinci dünya" ülkelerinin sömürü sistemine karşı mücadele etmesi gereken Avrupa, Japonya, Kanada vb. proletaryasına sosyal barış, burjuvaziyle işbirliği ve devrimden vazgeçmeyi öğütlediği içindir ki bu "teori" karşı-devrimci bir teoridir.

Bu aynı zamanda bir sahte anti-emperyalist teoridir, çünkü "ikinci dünyanın emperyalist güçlerinin yeni-sömürgeci ve sömürücü politikasını haklı çıkarmakta ve desteklemekte ve Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarını sözde süper devletlere karşı mücadele uğruna bu politikaya karşı çıkmamaya çağırmaktadır. Gerçekten, böylece sözde "üçüncü dünya" ve "ikinci dünya" halklarının anti-emperyalist ve anti-sosyal emperyalist mücadelesi zayıflatılmakta ve sabote edilmektedir.

III

Devrimci strateji, devrimci mücadelenin özünü oluşturur. Stalin, "Leninizmin strateji ve taktikleri, proletaryanın devrimci mücadelesinin önderliğinin bilimidir" (Eserler, Cilt 6, syf. 155) diye yazıyordu.

Leninist strateji, dünya proleter devrimini, merkezinde uluslararası proletaryanın yer aldığı çağımızdaki birkaç büyük devrimci akımdan oluşan tek bir süreç olarak ele alır.

Bu devrimci süreç, gerçek sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerde, sosyalist ve kapitalist iki yol arasında birincinin ikinci üzerinde tam ve nihai zaferini sağlamak, karşı-devrimci şiddetle ve emperyalist saldırıyla veya yollarını kapamak üzere çetin ve uzlaşmaz bir mücadele olarak gelişmektedir. Devrimciler ve bütün

dünya halkları bu mücadeleyi, bütün dünyada devrim ve sosyalizm davasının hayati bir meselesi olarak ele alarak, canlı bir ilgiyle izlemektedirler. Onlar, emperyalizmin herhangi bir girişimine karşı, sosyalist ülkeleri tamamen ve kayıtsız şartsız destekliyor ve onlarla dayanışıyorlar. Çünkü onlar, sosyalist ülkelerde bizzat kendilerinin uğruna savaştıkları ülkelerin gerçekleştiğini görmektedirler.

Lenin'in sosyalist devrimin zafer kazandığı ülkeye, uluslararası proletaryanın yardımı ve desteğinin, son derece önemli ve gerekli olduğuna ilişkin düşünceleri ölümsüzdür. Fakat bu, her zaman Marksizm-Leninizmin devrimci öğretilerini en kesin bir şekilde uygulayan ve proleter enternasyonalizmine tutarlılıkla sadık kalan gerçekten sosyalist bir ülkeden bahsetme anlamına gelir. O, eğer sadece sahte sosyalist bir maskeyi koruyarak kapitalist bir ülke haline gelmişse, o, desteklenmemelidir.

Devrimciler ve halklar, sosyalist ülkelerin başarılarının ve mücadelesinin emperyalizmi, burjuvaziyi ve uluslararası gericiliği zayıflatan darbeler olduğunu, bunların işçilerin ve halkların, devrim ve kurtuluş mücadelesine doğrudan bir yardım ve destek olduğunu bilmektedirler.

Lenin ve Stalin, her zaman sosyalist bir ülkenin proletaryasının devrimci görevinin sadece kendi ülkesinde sosyalizmi geliştirmek için her türlü çabayı gösterme olarak değil, fakat aynı zamanda diğer ülkelerdeki devrim ve kurtuluş hareketlerini çok yanlı bir şekilde destekleme olarak da ele almışlardır. Stalin, "Lenin Sovyetler Cumhuriyetini asla kendi başına bir amaç olarak görmemiştir." diye yazıyordu. "O, bunu her zaman batı ve doğu ülkelerinde devrimci hareketin güçlendirilmesinde zorunlu bir halka olarak bütün dünyanın işçilerinin sermayeye galebe çalmasını kolaylaştırmak için zorunlu bir halka olarak ele aldı. Lenin, bunun sadece uluslararası bakış açı-

sından değil fakat aynı zamanda bizzat Sovyetler Cumhuriyetinin korunması bakış açısından da yegane doğru kavram olduğunu biliyordu." (Eserler Cilt 6 syf. 52) İşte tam da bu nedenden dolayı gerçekten sosyalist bir ülke kendisini, bütün sınıf sınırlarının silindiği ve sadece halkları emperyalizme karşı ve devrim için mücadele yolundan saptırmaya hizmet eden sözde "üçüncü dünya" veya "bloksuz ülkeler" gibi gruplaşmalaradahil edemez:

Ancak, devrimci, özgürlüğe aşık ve ilerici güçler işçi sınıfının devrimci hareketi ve ezilen halkların ve milletlerin anti-emperyalist hareketi sosyalist ülkelerin gerçek ve güvenilir müttefikleri olabilirler. Bu yüzden, dünyanın "üç dünyaya" bölünmesini vaaz etmek, çağımızın temel çelişmelerini ihmal etmek, proletarya ile tekelci burjuvazinin ve ezilen halklarla sözde "ikinci dünyanın" emperyalist devletlerinin ittifakı çağrısında bulunmak, uluslararası proletaryanın, halkların veya sosyalist ülkelerin yararına değildir. Bu Leninizme karşıdır. Stalin şunu belirtiyordu: "Sovyet Cumhuriyetinin menfaatinin kardeş partilerimizin sağa sapmalarını gerekli kıldığı bir durumu düşünemiyorum. Bütün dünyada devrimci proleter hareketin temeli olan Cumhuriyetimizin menfaatlerinin, batının işçilerinin devrimci ruhunun ve siyasi faaliyetinin azamisini değil de, bu faaliyetin azaltılmasını, devrimci ruhun ölmesini gerektirebildiğini düşünemiyorum" (Eserler, Cilt 8. Syf. 111)

Kapitalizmin metropollerinde, bugün dünya proleter devrim süreci proletaryanın ve diğer emekçi ve ilerici tabakaların burjuva sömürü ve baskıya karşı, burjuvazinin dünya kapitalist sisteminin mevcut buhranının yükünü emekçilerin sırtına yıkma çabalarına karşı, şu veya bu biçimde faşizmin canlandırılmasına karşı büyüyen sınıf mücadelesini kapsamaktadır. Başında proletarya bulunan geniş emekçi kitleler arasında kapitalizmin buhranından ve diğer yaralarından, burjuva

sömürüden, faşist zorbalık ve emperyalist savaşlardan yegane çıkış yolunun, sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulması olduğu konusunda bilinçlenme geliyor ve her gün gelişecektir. Hayat ve olgular, ne burjuvazinin ne de sosyal demokratlardan modern revizyonistlere kadar açık ve gizli uşaklarının kitlelerin devrimci mücadelesinin kabaran dalgasını durdurabildiğini saptamaktadır. AEP 7. Kongresinde Enver Hoca Yoldaş şöyle dedi: 'Dünya proletaryasının bugünkü mücadelesi, Marksizm-Leninizmin burjuva ve revizyonist dünyadaki işçi sınıfının ve onun devrimci mücadelesinin şiddet veya demogojiyle bastırılmayacağı şeklindeki temel tezini bir kere daha doğrulamaktadır. (Enver Hoca, AEP 7. Kongre raporu syf 186-187)

Gelişmiş kapitalist ülkelerde objektif şartlar her gün daha fazla devrim yararına oluyor. Bugün orada, proleter devrim çözüm için ele alınmış bir meseledir. Revizyonistlerin ihanet edip yere attıkları devrim bayrağını ele almış bulunan Marksist-Leninist partiler doğru olarak gelecekteki devrimci savaşlar, burjuva düzenin devrilmesi için proletarya ve müttefiklerini hazırlamak amacıyla görevler üstlenmişler ve ciddi olarak çalışmaya koyulmuşlardır. Dünya kapitalist ve emperyalist sistemini, en belli başlı kalelerinden vuran bu devrimci mücadele gerçek sosyalist ülkelerin ve dünyadaki bütün devrimci ve özgürlüğe aşık halkların tam desteğine sahiptir ve sahip olmalıdır. Fakat bugün, modern revizyonistler, "üç dünya" teorisinin destekleyicileri ve "bloksuzluğun" teorisyenleri devrimden ve ona hazırlanmadan hiç söz etmezken aslında onu sabote etmeye ve mevcut kapitalist düzenin statükosunu korumaya çalışıyorlar.

Proletaryanın dikkatini devrimden saptırmaya çalışarak, "üç dünya" teorisinin yazarları şu anda süper devletlerin özellikle baş düşman olarak ele aldıkları Sovyet Sosyal emperyalizminin saldırı tehlikesinden milli bağımsızlığı koruma meselesinin ön plana

çıkıldığını vaaz ediyorlar. Belli bir zamanda uluslararası çapta esas düşmanı tanımlama meselesi devrimci hareket için büyük önem taşır. olayların gelişimini, mevcut durumun sınıfsal tahlilini gözönüne alan partimiz, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizminin bu iki süper devletin bugün "halkların baş ve en büyük düşmanları" olduğunu ve böylece "aynı derecede tehlikeli olduklarını" belirtmektedir. (Enver Hoca, AEP 7 Kongre Raporu, syf. 179)

Sovyet sosyal emperyalizmi, tipik bir sömürgeci ve yeni sömürgeci siyaset izleyen, sermaye ve silah gücüne dayanan, yayılmaya susamış vahşi, saldırgan bir emperyalizmdir.

Amerikan emperyalizmiyle rekabet içinde bu yeni emperyalizm stratejik mevziler elde etmeye ve pençelerini bütün bölgelere ve kıtalara geçirmeye çalışıyor. O, devrim ateşinin söndürücüsü ve halkların kurtuluş mücadelesinin bastırıcısı olarak temayüz ediyor. Fakat bu hiçbir şekilde halkların ve bütün dünyanın diğer düşmanı Amerikan emperyalizminin "üç dünya" teorisinin savunucuları gibi daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmez. Gerçeği çarpıtıp, halkları aldatarak onlar, ABD emperyalizminin artık sözde savaş kışkırtıcısı olmadığını, sözde zayıflamış, çöküş içinde olduğunu, "korkak bir fare" haline geldiğini, tek kelimeyle Amerikan emperyalizminin barışçı olduğunu iddia etmektedirler. Meseleler öyle bir noktaya ulaşmıştır ki Almanya, Belçika veya İtalya, Japonya gibi çeşitli ülkeler ve diğer ülkelerdeki Amerikan askeri varlığı savunma etkeni olarak haklı çıkarılmakta ve tanımlanmakta ve haklı görünmektedir. Böyle görüşler halkların özgürlüğü ve devrimin kaderi için son derece tehlikelidir. Böyle tezler gerek Amerikan emperyalizminin gerekse Sovyet sosyal emperyalizminin saldırgan, hegemonyacı ve yayılmacı tabiatları hakkında hayaller besler.

Proletarya ve proleter devrim her türlü emperya-

lizmi ve özellikle de iki emperyalist devleti yıkma göreviyle karşı karşıyadır. Bizzat kendi tabiatından ötürü, her emperyalizm, her zaman proleter devrimin azgın bir düşmanıdır. Bu yüzden dünya devriminin stratejik bakış açısından emperyalizmi daha tehlikeli veya daha az tehlikeli diye bölmek yanlıştır. Pratik ispatlamıştır ki, iki süper devlet aynı derece ve aynı çapta sosyalizm ve milletlerin özgürlüğü ve bağımsızlığı için esas düşmanı, sömürücü sistemleri savunan en büyük gücü, insanlığı 3. bir dünya savaşına atmada doğrudan tehlikeyi oluşturmaktadır. Bu büyük gerçeği ihmal etmek şu veya bu süper devletin tehlikesini yanlış değerlendirmek veya daha kötüsü bir süper devlete karşı diğeriyle birlik çağrısında bulunmak, devrimin ve halkların geleceği için korkunç sonuçlar ve büyük tehlikelerle doludur. Elbette şu veya bu ülkenin süper devletlerden birisi tarafından ezilebileceği veya doğrudan tehdit edilebileceği durumlar olmaktadır ve olabilir. Fakat bu hiçbir şekilde ve hiçbir durumda diğeri süper devletin aynı ülke içinde bir tehlike oluşturmadığı ve hatta diğeri süper devletin bu ülkenin bir dostu haline geldiği anlamına gelmez. 'Düşmanımın düşmanı benim dostumdur' ilkesi iki emperyalist süper devlet Sovyetler Birliği ve ABD için söz konusu olduğundan geçerli olamaz. Bu iki süper devlet her türlü araçla devrim ve sosyalizme karşı mücadele ediyor. Devrimi ve sosyalizmi sabot etmek ve onları kana boğmak için her türlü çabayı gösteriyorlar.

İki süper devlet hakimiyetlerini ve sömürülerini çeşitli halklara ve ülkelere yaymaya çabalyorlar. Deneyler göstermektedir ki onlar, kana susamış pençelerini halklara uzatmak için bazan bir bölgeye bazan diğeri karşı şiddetle saldırılara girişmekte, herbiri diğeri yerini almak için çılgınca mücadele etmektedirler. Bir ülkenin halkı bir süper devletin hakimiyetinden kurtulur kurtulmaz hemen bir diğeri adımını atmaktadır. Orta Doğu ve Afrika bunu kanıtlamaktadır.

Günümüzde dünya devriminin diğer büyük bir akımı, halkların emperyalizme, yeni sömürgeciliğe ve sömürgeciliğin kalıntılarına yönelmiş milli kurtuluş hareketleridir. Marksist-Leninistler, dünya proletaryası, ezilen halkların milli kurtuluş hareketini dünya devrimci sürecinin gelişmesinde son derece önemli, yeri doldurulamaz bir etken olarak kabul edip, onunla tam bir dayanışma içindedirler ve onlara tam bir destek sağlarlar. AEP, ulusal kurtuluş ve bağımsızlıkları için savaşan halkları her zaman desteklemiştir.

"Biz mücadeleleri ile emperyalist ve sosyal - emperyalist savaş kışkırtıcılarının saldırgan planlarını parçalayacak olan dünya proletaryasıyla ve bütün gerçek anti - emperyalist ve ilerlemeye aşık güçlerle birlikten yanayız. Marksist - Leninist çizgilerinde, tutarlı olarak AEP ve Arnavutluk halkı, gelecekte de düşmanların planlarını ve manevralarını boşa çıkarmak ve halkların özgürlük ve güvenlik davasını zafere ulaştırmak için hiçbir çabadan kaçınmayacak ve bu uğurda bütün öteki anti - emperyalist ve anti sosyal emperyalist halklarla , bütün Marksist - Leninist partilerle bütün devrimcilerle ve dünya proletaryasıyla ve bütün ilerici kimselerle omuz omuza savaşacaktır. (Enver Hoca 7. Kongre Raporu - Sayf. 228)

Enver Hoca Yoldaş, Arnavutluk Partisi ve Devleti adına, bu sağlam tavrı, yeni anayasamızın onaylanmasıyla ilgili Halk Meclisinde yaptığı konuşmada da ortaya koymuştur. O, şöyle dedi: 'Dünyadaki birçok halk büyük çabalar gösteriyor, ve sömürgeci kanunlara ve yeni sömürgeci hakimiyete, burjuvazinin halkların sömürülmesini korumak için kurduğu kurallara, uygulamalara, geleneklere, eski ve yeni eşit olmayan anlaşmalara, uluslararası ilişkilerdeki iğrenç farklılıklara ve ayrıma şiddetle karşı çıkıyor. Bu durumla, uzlaşmayı reddeden ve kendi zenginlikleri üzerinde milli egemenliklerini kurmak için mücadele eden ve siyasi ve ekonomik bağımsızlıklarını güçlendirmek ve uluslararası

sı ilişkilerde eşitlik ve adalet için çaba gösteren ilerici halklar ve demokratik devletler, Arnavutluk halkının ve devletin tam dayanışmasına ve desteğine sahiptir. "(Halk Meclisinde konuşma, Aralık, 27,1976)

Lenin'in zamanından beri, Marksist - Leninistler her zaman halkların ve ezilen milletlerin milli kurtuluş mücadelesini, dünya devriminin, proletaryanın güçlü bir müttefiği ve yedek gücü olarak ele almışlardır. Tam veya kısmi siyasi bağımsızlığı kazanmış olan ülkelerde, devrim, çeşitli gelişme aşamalarındadır, ve her yerde aynı görevlerle karşı karşıya değildir. Aralarında doğrudan, proleter devrimiyle karşı karşıya bulunan ülkeler vardır. Diğer bir çok ülkede ise, anti - emperyalist milli demokratik devrimin görevleri gündemdedir. Fakat, her halükârda, bu devrim aynı zamanda, uluslararası burjuva emperyalizmine yöneldiği için, dünya proleter devriminin bir müttefiği ve yedek gücüdür. Fakat bu, böyle ülkelerin milli demokratik aşamada kalması gerektiği ve aşamalar atlanabilir, aradan çıkartılabilir ve bazıları onları Blankist diye adlandırabilir korkusuyla, devrimcilerin sosyalist devrimden ve onun hazırlanmasından bahsetmemesi gerektiği anlamına gelmez.

Lenin, burjuva demokratik devrimler sömürge ülkelerde hala sadece nüve halindeyken, bu ülkelerde, burjuva demokratik devrimlerin sosyalist devrime dönüştürülmesinin gerektiğinden bahsediyordu. Blankizmi eleştirirlerken, Marx ve Engels, 1848 devrimini veya Paris Komününü olgunlaşmamış olarak tanımlamışlardı. Marksist - Leninistler, aşamaların atlanılmasına yol açan küçük burjuva sabırsızlıkla, devrimin kesintisiz gelişmesinin zorunluluğunu asla karıştırmazlar. Lenin, sömürge ve bağımlı ülkelerde devrimin ileriye götürülmesinin gerektiğini belirtti. Lenin'in zamanından beri bu ülkelerde büyük değişiklikler meydana gelmiştir. Dehasıyla Lenin bu değişiklikleri öngördü ve dünya devrimci süreciyle ilgili Leninist tezlerinde bunlara ce-

vap verdi. Proleter devrimin sürdürülmesi evrensel bir kanun ve çağımızın esas akımıdır. Endonezya, Şili, Brezilya ve Zaire vs. bile dahil istisnasız bütün ülkeler oraya ulaşmak için geçmesi gereken aşamalar ne olursa olsun bundan geçmelidir ve geçeceklerdir. Eğer bu hedefi gözden kaçırırsan, eğer statükonun korunmasını vaaz eder ve 'aşamaları atlamaktan kaçınmak üzerine' teoriler yaratırsanız. Eğer Suharto ve Pinochet, Gayer ve Mobutu'ya karşı mücadele etmeyi unutursanız, bu sizin milli kurtuluş mücadelesi veya milli demokratik devriminden yana olmadığınızı gösterir.

Avrupa da proleter devriminden geçmelidir ve geçecektir. Kim bu perspektifi unuttur, kim bu amaçla sonuna kadar hazırlanmayıp tersine devrimin Asya ve Afrika'ya kaydığını ve Avrupa proletaryasının milli bağımsızlığı savunma gerekçesiyle kendi "Akıllı ve iyi burjuvazisiyle" birleşmesi gerektiğini öngörürse, o anti leninist bir tavır içindedir, ve ne anayurdun savunulmasından ne de milletin özgürlüğünden yanadır. Kim gerek Varşova Paktı, gerekse NATO'yla mücadele edilmesi gerektiğini, gerek Comecon'un gerekse Ortak Pazar'ın reddedilmesi gerektiğini unutursa, o, onları destekler duruma düşer ve onların eşiri olur.

"Komünist Partisi Manifestosu"nda Marx ve Engels, şöyle yazmıştır: "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor, Komünizm hayaleti, eski Avrupa'nın bütün güçleri, bu hayalete karşı kutsal bir savaş vermek için birleşmişlerdir. Marx ve Engels'in bu gözlemleri günümüzde de geçerlidir. Revizyonist ihanet ve emperyalizm ve sosyal emperyalizmin devrimci hareket ve komünizm fikirleri karşısına çıkardığı ekonomik potansiyel ve baskıcı askeri güç, tarihin gidişini değiştirmeye veya Marksizm - Leninizmin büyük gücünün üstesinden gelmeye muktedir olmamıştır ve asla olamayacaktır.

Marksizm Leninizm proletaryanın bilincinin derinlerine girmiş ve kurtuluş arayan geniş emekçi kitlelerin üzerinde gittikçe daha büyük bir etki yapan dev-

rimci ideolojidir. Bu teorinin vuruşu o kadar güçlüdür ki, burjuva ideologlar onu her zaman hesaba katmak zorunda kalmışlar ve Marksizm - Leninizmi çarpıtmak ve devrimi baltamak için yollar ve araçlar bulma çabalarını asla geri bırakmamışlardır.

Bugünkü "Üç dünya, bloksuzluk vs. gibi anti - leninist teorilerle devrimi baltalamayı, emperyalizme özellikle de Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi söndürmeyi, Marksist - Leninist hareketi, Marx ve Lenin'in öngördüğü proletaryanın birliğini bölmeyi, Marksizm - Leninizme, devrime sadık kalan gerçek Marksist - Leninist partilerle mücadele etmek için her çeşit anti - marksist guruplaşma yaratmayı amaçlamaktadır.

Durumları sözde yeni bir yolla, Lenin ve Stalin'den farklı bir şekilde tahlil etme, Marksist -Leninist Komünist hareketin her zaman yüksekte tuttuğu devrimci stratejiyi değiştirme çabaları, sapmış, marksizm dışı yollara, emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi terke yol açmaktadır. Marksizm - Leninizme, Marksist - Leninist hareketin stratejisine sadakat, her renkten modern revizyonistin yaydığı bütün oportünist sapmalara karşı mücadele burjuvazi ve emperyalizme karşı işçi sınıfı ve halkların devrimci bir şekilde harekete geçirilmesi, devrim için ciddi bir hazırlık, tek doğru yol, zafere giden yegane yoldur.

"Bugünkü "üç dünya", "bloksuzluk" us. gibi anti-leninist teorilerle devrimi baltalamayı, emperyalizme özellikle Amerikan Emperyalizmine karşı mücadeleyi söndürmeyi Marksist-Leninist hareketi, Marx ve Lenin'in öngördüğü proletaryanın birliğini bölmeyi, Marksizm-Leninizme, devrime sadık kalan gerçek Marksist-Leninist partilerle mücadele etmek için her çeşit anti-marksist gruplaşma yaratmayı amaçlamaktadır."